

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

DOS PLATS.

¡Vaja un títol per un que dejuna! dirán es nòstros lectors. Vertaderament; es un bòn títol, y avuy el prencip com a punt des sermó que pens fervós. ¡Dos plats! un d'estufat y s'altre d'aufagat, qu'es com si diguessen un de carnal y s'altre de Corema. Més axò no fa que no pugan tastarlós tots dos aquells que tenen Butla, perqu' avuy es dissapte. Però comensem que ja 's hora.

Dilluns passat, es decapvespre, m'estava assegut dins es méu estudi lletgint *El Genio del Cristianismo* del immortal Chateaubriand, quant me distraueren dues dones, qu'aturades just a baix de sa finestra conversavan, y com que no anassen molt de secret, perque parlavan bastant fort per poderles jò senti. Cèrtes paraules qu'arribaren un poch confuses dins sa méua orea, me cridaren s'atenció, y dexant es llibre me vatx axecá y arrambá devés sa finestra per enterarmé milló de lo que deyan. ¿Y que pensau qu'escobletjaven aquelles dues vayveres? Vos ho diré amb una sola paraula: *Murmuravan*. Una d'elles deya:

—Veus, Tonina, me pòts ben creure, que si aquest jove de qui parlam hagués vengut a ca-méua per sa méua fiya, s'en haguera duyt un nó de lo més clá y redó. Sí, perque sempre hem vist, que quant un tassó se romp tots es bossins s'assemblan y son des mateix vidre.

Mira, Tonina, tú sabs molt bé, que son pare sempre está enfoñat dins *cassinos* y *tavernes*; y ell que comensa a no desfersen malament; y després sabs també que sa mare, amb so barramòt que té, es capás de fé morí en quatre dies a sa nòra que tenga sa desgracia d'entrá dins aquella casa.

—Tú tens rahó, Pixèdis, es un barram endemoniat que té aquella dòna, y a més d'axò lo malcriades que son ses séues fies.

—Y per afagitó, Tonina, lo que diuen de sa majó amb so forasté veynat de.....

—Bòno, Pixèdis; axò no es nòu en

aquella casa. ¿Que no te recòrdes de lo que feya sa maròta, quant era fadrina?

—Ja 's de rahó, que me recòrda; y bé. ¿Y aquell escándol que doná un vespre que son pare pensava tenirla tanca-da dins ca-séua, y ella havia buydat per sa porta des corral? ¡Oh!!!... Va essé allò un d'aquells fets qu'ets homos entesos los diuen *mayrisculos*.

—Sí, Tonina, tú tens molta de rahó.

—Jò, Pixèdis, tampoch l'haguera volgut, perque...

Aquí vatx fé un poch de rendu per fé callá aquelles llengos verinoses: y efectivament, quant sentiren remó devés sa finestra s'en anaren; y jò qu'estava un poch enmoscat per lo qu'havia sentit, vatx prendre es capell y es bastó y m'en vatx aná també a fé quatre passes; sense poderme trèure des cap aquelles dues llengos tant caritatives.

A n'es pòch rato d'havé sortit de casa, me vatx trobá amb dos coneguts méus, que m' digueren si tenia gust d'aná a fé una vòlta amb ells. Vatx acceptá de molt bona gana; perque passetjant acompanyat era fácil es no pensá més amb aquelles bones pésses que tant bé s'esplicavan baix de sa méua finestra; perque vos assegur, que rès me fa més fòrsa que senti murmurá.

Tot satisfet seguia amb aquells dos amichs; però, germans de Déu; qual no seria sa méua sorpresa al senti que tots dos me digueren:

—Que mir Don Pèp qu'es passetja devant nòstros. Ara estavem parlant des mòdo tan escandalós com s'ha forrat de pessetes aquest reynat de vostè. ¿No troba qu'axò es diu tení pòca vergoña, en tan pòch témps que fá qu'está empleat?

Podeu pensá com quedaria jò sentint aquells altres dos murmuradós. Per tota respòsta los vatx dí, que cadascú donaria conta d'ets séus actes; y vatx fé de veure si dexarian aquella conversa; però ¡cá! ells continuaren murmurant de s'empleat y de molts d'altres, diguent que n'hi havia que sa paga que ténen sòls no los bastava per cobrí es gastos que fan ses séues señores amb *modistes*, *polvos* y *aygo-florida*, y que sé jò lo

molt que varen xarrá. A la fi acabarem sa vòlta y mos despedirem, y quant vatx quedá tot sòl pensava:

—Vaja una xaripa qu'he trobada. Me decant de dues murmuradores y m'aplech amb dos murmuradós.

Tot seguit m'en vatx aná a ca-méua; perqu' amb sa méua dòna haviam d'aná a fé una visita a una casa qu'hey havian duyt gènt novèlla. Arribats que fórem trobarem allá altres visites de señores y señós amb una conversa molt animada. ¿De que pensau que se tractava? De murmurá.

De bona gana, germanets, hauria fuyt quant vatx senti tal conversa; però ses regles de *s'etiqueta* no m'ho permeten, y per lo mateix vatx havé d'agontá es xubasco y armarmé de paciència escoltant lo que deyan; y, vos assegur germanets que n'amollaven qualcuna d'aquelles que n' diuen de *piñol vermey*.

Allá es murmurá des Gòvern, d'ets empleats, des militars, des que van a missa cada dia, y d'aquells que les pòsan dins aygo-sal; parlaren des Capellans, y fins y tot criticaren..... amb una paraula; tant y tant varen dí, que me costaria molta de pena es poderne doná una mitja relació; perque tots parlavan a un mateix témps; tant era es gust qu'hey passavan; allá no hey havia campanilla que cridas *ordre*; tots tenian sa paraula y la usavan quant volian y axí com los donava la gana.

No vuy dí, qu'entre es molts de desbarats que vatx senti, no n'hi caygués qualcuna de veritat tant gròssa com La Sèu; però de tot mòdo allò era murmurá; y ja he dit qu'es cosa qu'a mí no m'agrada; majorment quant ningú des murmurats se trobava present per poderse defensá.

A la fi, jò y sa dòna mos n'anarem d'allá amb molta de alegrí, mos retirarem a casa, passarem el Rosari, soparem y mos ne pujarem a dormí.

Germanets; ara vé sa segona part, que sòl essé sa més llastimosa, com devogades diuen. Ydò, heu de sèbre que axí com m'en vatx aná a jaure amb so cap plé de ses murmuracions qu'havia sentides, no me vatx torbá molt en

somià còses rares y vatx tení un sòmit..... ¡Oh!!!... quin sòmit més estrany. El vos vuy contà. Escoltaumè bé.

Somiava qu'estava dins un Convent de frares, y qu'un frare predicava. Havia tornat arrera mitx sigle; encara me trobava en aquell temps que'n diuen del *Oscurantisme*; temps qu'hey havia pòchs empleats y molts de frares; hòmos que vivian à *expensas del país*; y que avuy no n'hi ha cap d'aquests; no més en veuen qualcun, que no es frare, però que viu à *expensas del presupuesto*; y era un temps aquell també en qu'hey havia qualque ròbo, y lo qu'es avuy ja no es veu axò; no més se veu una qu'altra *Irregularitat*; y mirau, germanets; podria essè molt bé, des mòdo còm anàm progressant, qu'à dins pòch temps ses *Irregularitats* passasen à ses *Regularitats*; tot podria essè. ¡Oh!!!... Axí si qu'es pòble podria cantà *Aleluya*. Però tornem à n'es sòmit que tot axò qu'he dit no es rès, bambolles de sabó.

Pues bé, ¿de que pensau que predicava es fraret ditzós? De sa *murmuració*; y deya:

—Germanes meus en Jesucrist; no murmureu, vos ho dich amb tot es méu cò; perqu'es un gròs pecat, y després qu'es murmurà no es de persones ben educades; y encara més, que tots tenim per qué callà. Sí, tots; perque sa nòstra conducta en tot está compòsta de dos *plats*; si germanets; de dos *plats*. Posau atenció à lo que vatx à dí: un *plat estufat* y s'altre *aufegat*. Vòltros direu: ¿y que vòl dí dos *plats estufat* un y *aufegat* s'altre? jò vos ho explicaré. Ja haureu observat quant entrau à sa casa d'un señó, que s'entrada está provista de hònes cadires, bòn fanal ò quinqué; que sa sala de *recibo* la tenen amoblada amb tota suntuosidad y maestría; amb una paraula, que tot lo qu'han de veure ets visitants está de lo més ben arreglat y de lo més curiós; pues bé, tot axò perteneix à n'es *plat estufat*. A sa mateixa casa trobareu un pòrxo, ò un quarto retirat, que'l ténen plè de trastos véys, que no los mòstran à ningú, ¿y perque? perque perteneix à n'es *plat aufegat*. Veureu també qu'es dia que fan dissapte, quant trèuen en es balcó es matalassos per espolsarlós, tots ténen ses tèles nòves, y es coxins à demunt amb ses coxineres més blanques que as néu; y que per ventura sòls no les empran per dormir; pues tot axò també es des *plat estufat*. Veys, germanets; si à sa mateixa casa entrasseu dins sa sala ahont fan dissapte, tal vòlta trobariau per demunt ses cadires qualque matalàs amb ses tèles ben véyes, y ses coxineres bastant suadetes, y qualque llansòl també véy y no molt nèt; còsa que no heu trèuen en es balcó, perque correspon en es *plat aufegat*. Y còm vos he dit de sa casa d'un señó, dich també de sa d'un pòbre; sí, perque tothòm, à proporció, presenta y fà ostentació de lo milloret

que té, y procura amagá sempre allò més dolent.

Pues he, germanes meus; lo mateix que veys amb sos mòbles de sa casa, trobareu en sa vòstra conducta. Ara ja vetx còm tots vos mirau es vòstro interior, y deys: ¡Oh! y té rahó es predicadó; y ell es ben vè que tench *dos plats*, y que malavetx sempre en que tothòm me veja s'*estufat*, ò sia ses òbres hònes, y que procur, que ningú ténega conexament de s'*aufegat*; ò sia, d'aquelles cosetes qu'he fètes y que son de mala lley.

Ara bé, germanets; si estau convents de qu'es vè lo que vos he dit; dexau aná aquest malahit vici de *murmurà*; no toqueu en rès ni per rès es *plat aufegat* de ningú, perque tampòch estariau contents si vos tocavan es vòstro. Sí, germanets meus; no *murmureu*; vos ho deman de bòn cò, perque de segú no hey ha ningú en el mon que no tenga qualque coseta, ò cosòta, y que per rès d'aquesta vida voldria qu'es públich ne tenguéis coneixement.

Aquí em vatx despertá de lo més admirat; perque vertaderament no dexa d'essè una rara casualitat; després de lo qu'havia sentit murmurá de despert, sentí de dormir aqueix sermó condemnant sa *murmuració*, que tant pòch m'agrada.

Aquí tenui lectors, explicat, amb lo que deix dit, es significat des *lema* que dona principi à n'aquest article: «*Dos plats,» estufat y aufegat.*

Convé, yddò, ignorants y companeros meus, posarmoshó bé dins sa memòria, si no volem fè es papé de malcriats, ò sia de *murmurados*. Guardau es vòstro *plat estufat* per menjarlò es dia de Pasco y regalau s'*aufegat plat* vòstro à qualque fraret penitent, ara que som dins sa Corema; qu'ell el rebrá de bòn gana y vos pagarà es vòstro desprendiment amb un sens fi de bendicions.

UN RONDAYÉ.

S' EMPEÑO.

(ACABAMENT.)

—Ja'n dñ de negòcis,
Sempre qu'allà vatx
Tot plè de pàgesos
Tròb es séu despatx.
Parlauli, Conchita,
Ministre y Marques,
Perque prest escriga
Lo de Son Vallès.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
¿Conchita, qu'es vostè? (Señó Marques!)
¿Señó Ministre! Digaumè tots tres
¿A qual motiu dech jò semblant honó?
—Mos hem trobats sense pensarmoshó.
—Venim tots tres per un mateix favó.

—Desitjam que vostè, molt prest, ben prest, Tenga lo de Don Lluch firmat y llest, Perque interessa que demà l'Audiència Puga dictá depressa sa sentència.
—Però, per Deu, no'm fassan pèrdre es quest. Ja heu fas. M'estorba qualsevòl que venga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Hem vist à Don Tòni,
Y à tots mos ha dit
Que no pas cuydado
Qu'ell ja fa s'escrit.
—Però jò voldria
Qu'heu digués formal.
Tròb qu'es milló empeño
Será es General.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
¿Per aquí vòsa escelència? ¿Còm no ha enviat Un recado y totduna haguera anat.....
—Jò vench per un empeño de Don Lluch. Es un amich, y d'ell encarrech duch Perque'l servezca avuy.—Fas lo que puch; Més que no dech. Me crega. Ja tendria S'escrit llest y rellest; més sempre envia Empeños y destorbs. Jò, llibres, lleys He hagut de veure abans, y papés véys Y no m'en som dextat de nit y dia. No he vist señó qu'amb més frissera venga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Ara que me diuen
Que ja está s'escrit
Mudaré de táctica
Per trèure'n partit.
Oh sinó, Don Tòni
Fará, si'm descuyd,
Un conta qu'iguali
S'empeño qu'he duy.

—¡Don Lluch, bòn dia tenga!—¡Bòn dia tenga!
—Aquí li duch s'escrit que desitjava.
—En nòm de Deu, Don Tòni. Casi estava Ja per dexarló aná. Ja no hey ha pressa. He vist un Jutge avuy y no interessa Per rès aquest papé, segons confessa...
Axí mateix, no obstant, s'entregará, Perque per massa pròva no es perdrá.
—Jò he fèt, Don Lluch, sa via qu'he pogut Y he procurat ferhó còm es degut.
—Jò ley agrahech, Don Tòni. Pòt maná En lo que vostè crega, y milló entenga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Amb aquesta entrada
Comprendre li he fèt
Que no es ell s'empeño
Per guañá aquest plet.
Si tròba un pòch aspre
Lo qu'ara li he dit
Ben pòch se m'en dona.
Ja no'l necessit.

—¡Bòn dia tenga, Don Lluch!—¡Bòn dia tenga!
—¡Vamos! Que tot li sia enhorabòna. Segons m'ha dit avuy sa méua dòna Corre p'el mon que ja ha guañat es plet; Y qu'es estat d'un mòdo tan complet; Y que vostè n'está tan satisfet; Y à cèrt señó no sé qu'ha regalat...
—Es veritat, Don Tòni, es veritat. Jò admet s'enhonabòna molt gustós. Dispònga de lo méu de mil amors Que'l serviré còm mana s'amistat. Jò esper qu'à diná amb mí qualque pich venga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Sé de bona tinta
Qu' es hòmo de bé.
D'ets amichs que l' embran
May còbra un doblé.
Si jò lògr qu' un dia
Venga amb mí à diná,
Per delicadesa
No voldrà cobrá.

—¡Bòn dia tenga, Don Lluch!—¡Bòn dia tenga!
Señó Don Tòni. ¿Per aquí, vostè?
¿Còm ha estat tant de temps à venirme
A veure? Avuy, vostè dinarà amb mí.
Dirém en es cunyé que dina aquí.
—Don Lluch, dispens. Sa causa de vení
Ha estat.—Jò no dispens. Vostè que call
Y'm deix fé à mí qu' avuy menjam un gall...
—Però, Don Lluch, à casa tendrán ansia.
—Jò heý faré aná es cotxé. S' amistat rancia
Qu' amb vostè tendrán...—Però...—No vuy que rall.
Entr en es menjadó. Prest. No es detenga.
¡Vaja un hòmo de Deu!—Molt bòn dia tenga.

—Sa feyna qu' ha feta
Preferesch pagá
Amb serveys d' empenho
Més qu' amb un diná.
¡Oh! un empenho es còsa
De molt de való.
A n' es méu empenho
Dech s' essé señó.

—¡Bòn dia tenga, Don Lluch!—¡Bòn dia tenga!
—Venia solament perqu' ha de sèbre
Que jò m' pensava ahí cèrts doblés rèbre
Que m' deu un amo de devora Artá.
Y aquest bòn hòmo m' falta en es pagá;
Y còm per altra part no heý puch aná,
Ni tench tampòch censals ni possessions,
Ni rendes dins Ciutat...—Pòques rahons.
Si vòl que parl, qu' heu diga y parlaré.
Si impòrta un bòn empenho, ley daré
P' es Batle ò es Jutge, y no tindrà questions.
Si ha mesté es cotxo heu diga, y fòra arenga.
—Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—¡Quines indirèctes
De señó Mosson!
Ara me fa es pòbre
Perque doblés don.
Ja li veitx sa tela;
Es remey milló
Será que per Festes
Li envihi un capó.

—¡Bòn dia tenga, Don Tòni!—¡Bòn dia tenga!
—Vench de part des señó, que li regala
Aquest capó. El se mir. Veja quin' ala
Més ben pintada té. Vuy qu' el sospés.
Gòs messions qu' à sa Pòrta ni amb doblés
En trobará cap altre que pés més.
¡A ne que! El se mir bé qu' es una alhaca.
Repar aquesta cresta. ¡Ja heu es maca!
—Y no m' dirás Don Lluch perque fa axò?
—No fa rès que no dega. Estiga hò.
—Jas, per tú. No n' duch més dins sa butxaca.
—Don Tòni, vòl callá. Gracies. Les tenga
Axí còm més desitja. Bòn dia tenga.

—¡Qui l' ha rebut, Gòri?
—Es mateix señó.
—Diguem, ¿y que t' penses
N' haurá estat falló?
—¿Falló, diu? Cap mica.
Ben content n' está.
—Si es axí no s' fácil
Que pens en cobrá.

—¡Bòn dia tenga, Don Lluch!—¡Bòn dia tenga!
—Vench de part de Don Tòni, que aquí té
Es contet de s' escrit que li va fé.
—¿Un contet de Don Tòni; y sobre qu' es?
—Sobre aquella questió de Son Vallés...
¿No sab? Que fé empená el señó Marquès,
El Doctó, Doña Concha, es General...
Y heý anaren amb un carro per Nadal.
—¡Ah! Sí. Ja m' en recòrd, però tròb raro
Després d' un ainy... Digués: ¿qu' es molt avaro
Es señó? Dona pròves de qu' es tal.
Tornaltèn y disli qu' à veurem venga.
—Bòn dia tenga, y perdonme.—Bòn dia tenga.

—Aquesta gent baixa
No té dignidat.
A lo milló véssa
Sa llet qu' ha mamat.
Ni fa cas d' empenos;
Ni heý valen presents.
Mostremli de mòdos
Ja que no n' té gens.

—¡Don Lluch, bòn dia tenga!—¡Bòn dia tenga,
Don Tòni, señor meu! Desitx dirli
Que no vuy que vostè s' olvid de mí.
May vé à visitarmé, quant per axò
Cap motiu sé. Vostè ja sab que jò
Vuy servirlo y, heu crega, heu dieh de hò.
Jò m' he portat còm un amich antich
Y esper tractarmé sempre còm amich.
Tot mon empenho, tot mon valiment,
Que sab qu' es molt, está à son manament;
Y en pròva de qu' es vè lo que li dieh,
Que parl y lograré tot quant pretenga.
Bòn dia tenga, Don Tòni.—Bòn dia tenga.

—Ha romás de pedra
Sense pensarshó.
De mí no esperava
Tan bona lliossó.
No tindrà vergoña
Si envia altre pich
A que pach un conta
Que ja s' tan antich.

—¡Bòn dia tenga, Don Lluch!—¡Bòn dia tenga!
—Dispens, jò vench perqu' es señó m' envia
Sobre cobrá es contet de s' altre dia.
—Es téu señó es ben ase, y que m' perdon.
No heý ha amistat que valga en aquest mon.
Cégos per s' interés cèrts hòmos son.
A Mallorca ha arribat que no s' pòt viure
Jò no sé si m' enfadi ò heu prenga en riure.
Després que l' he obsequiat, que li he oferit
Tot s' empenho que tench; per un escrit
D' un fuy presenta es conta d' una lliura.
Dignés en es señó, que no m' ensenga.
Demá aniré à veurel.—Bòn dia tenga.

—¡Ja l' is hi guaña dolsos!
¡Perqu' ha escrit un fuy
De papé, una lliura!
Un plet còsta un uy.
¡Guañant una lliura
Cada deu minuts,
Li surt una dieta
De cinquanta escuts!

—Bòn dia tenga, Don Tòni.—¡Bòn dia tenga!
—¿Son vint sòus lo que dech?—Segons es conta,
Si señó, fentli gracia.—Per afronta
No vuy que m' fassa gracia. Diu que son
Vint sòus, ydò que veja els que li don
Dins aquest paperet.—Un Napoleón
En pessó.—¿Pagat queda es sèu servici?
—Jò no comprench, però, aquesta malici
Que m' demòstra, Don Lluch, sense motiu.

—¡Ay! No n' comprèn. ¡Y à mí vostè m' ho diu!
¡Qu' es pensa que jò som qualque novici!
Una y òli, Don Tòni, y que m' entenga.
Y fuitx sense darli es bèn dia tenga.

Deu vos guard, amichs,
De topá un Don Lluch
Que vos tracti à cosses
Còm si fos un ruch.
Qu' encara qu' es tipo
Sia etsajerat,
Vos no mostraria
Més d' un dins Ciutat.

PER D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Pareix qu' à una vila que rebéren doblés per remediá certa necessitat, ara los vòlen gastá amb un altre ram ben diferent. Si llavò es pòbres nafrats los critican ells ne tendrán sa culpa. Axò no es més qu' un avis d' amich.

S' es mesté está alèrta amb so fé truchs y baldufes.

* *

Aplaudim es que ses persones sensates de dins es Municipi de Palma tractin de correigí cèrts abusos.

Justicia per tothòm; y fòra sa lley de s' embut que vòlen per ca-séua algunes persones que deurian havé de doná etzemple.

* *

De cada dia se fan més concorreghuts ets Encants que s' establiren fa pòchs mesos en es Mercat à estil de Barcelona cada dimars y cada dissapte.

Dona gust es veure allá s' mitx una estèsa de trastos véys que pareixan tirats y qu' axí maleix tròban es sèu compradó.

Es prèus, però, no son encara tan barato còm deurian essé. Bé, qu' axò es témps heu remediará.

* *

Vos feym à sèbre que dijòus qui vé ja es sa Jaya Serrada. ¡Còm passa es témps! No mos ne temerém y serém à sa Setmana Santa. Convé apareyarsé per ses fèstes que vénen.

COVERBOS.

Un predicadó deya demunt sa tròna que tot quant Deu havia fet estava ben fet.

—Axò tú heu dins, (deya remugant un japerut,) tú dirás lo que vulgues, però axò no m' ho farás creure.

Acabat es sermó, s' en va tot depressa à esperá es predicadó en es portal de l' Iglesia, y li diu:

—Vostè, Pare, ha predicat que Deu ha fèt toles ses còses perfectes: però mir es méu jep.....

—Pues, fíy méu, (li respongué es predicadó) tú ets una pròva de tot lo qu' he dit, perque amb axò de japeruts no pòt Deu fé còsa més perfecta.

—¿A na qui escrius, Bernat? (preguntá un companero à s' altre qu' havia comensat una carta.)

—A n' En Gorra nòva de Ròba véya: (li contestá.)

—Ten present qu' es molt sort. Escriuli fòrt.

—¿He vist el Diable! ¿He vist el Diable! (cridava un homo molt assustat y corrent à més no porè.)

—¿Que vòl dí, heu vist el Diable!

—Sí, señó, en figura d' ase amb unes oreyes molt gròsses.

—¿Cal! ¡ca! Axò es que vos ha fèt pò sa vòstra ombra.

Uns quants bergantells véren passá un jove de figura molt rara, y per riur-sè d' ell, digueren que s' assemblava molt à Isòp.

Aquell jove heu senti, y girantsè cap à ells, los digué:

—Teniu rahó, perque jò fas conversá ses histies.

Un missè estava un dia fent sa defensa d' un plèt amb molts de crits, y es contrari li digué:

—Desitjaria sèbre perqu' es que lla-drau tant fòrt.

—Perque..... vetx un lladre.

Dos suizos se barayavan còm à cans rabiosos es mitx d' una plassa pública, y un pagès que per casualitat passava per allà, volgué separarlós per compassió; però ells qu' estavan cègos de ràbia, el tiraren en terra d' una sabrada y li fèren una ferida terrible à n' es cap, fentsè precis qu' un cirugiá el reconesqués, y volguent mirá si s' havia espeñat es cervell, respongué:

—No pèrdi temps en cercarló, perque quant me vatx posá amb sa brèga ja no n' tenia.

Un homo que deya que no creya en Deu, tirá una malaltia que l' posá à ses tres pedretes, y prometé que si se curava duria un ciri à La Sanch. Se curá, y heu fé axí.

Un amich séu, quant heu va sèbre, el fé de veure, y li digué:

—Homo, ¿no deyes tú que no creus en Deu y dus un ciri à La Sanch?

—Y estich à lo mateix, (li contestá,)

una còsa es Deu y s' altre es La Sanch. ¿Que trobau?

—¿Bòn dia tenga, señó Potecari! ¿Me faria el favó de vendrermè quatre cèntims de polvos per matá rates?

—Ara mateix, amb molt de gust.

—Y me diga, señó Potecari, ¿tendria polvos per matá tota casta de bitxos dolents?

—Sí, señó.

—Ydò, tenga, vat' aquí tots es doblés que duch y los me don de polvos per matá sògres.

Per lo xocant, mos pareix bé publicá es conta que presentá cèrt pintó y es-cultó, à n' es Superiò d' Abat d' una Hermita.

CONTA des trabays de restauraciò fèts dins l' Igle-sia des Convent.

	Ptas.	Cts.
Per corretegi y retocá es Manaments de la Hey de Deu	4	»
Per afeytá à Pilat y pintarli ets uys.	2	40
Per adressá sa cresta en es Gall de la Passió	6	»
Per adobá es nàs à Sant Pere y pin-tarli sa clòska y es clotell	8	50
Per arreglá dos dits en el Mal Lla-dre y subjectarló à sa creu.	7	50
Per rentá sa cara à sa criada de Cay-fás.	3	20
Per compòndre el Cèl y posarhi dues estrelles	2	10
Per posá dues dents à Heròdes y pen-tinarló	5	40
Per fé netes ses oreyes à sa burra de Balaán	2	10
Per alicá un clau à s' esquena de Sant Miquèl y envernissá el Dimòni.	2	40
TOTAL.	41	40

UN RECORD

Dimecres passat va fé dos anys que morí à Angers, Mr. Henri Hermite, professó de s' Universitat Catòlica d' aque-lla Ciutat.

Era s' autó d' una òbra de Geologia de ses Balears; y estudiant per acabar-lè aplegá una malaltia que l' s' en dugué à l' altre mon.

Nòltros que som sempre admiradors de sa sabiduria y ciència vertaderes que per desgracia abundan poch, no podem ménos avuy de tributá un recòrd en es que tant desgraciadament se consagrà à s' estudi de sa Geologia de sa nòstra Illa.

Es funerals que li fèren à Sant Felipe-Neri y s' haverlò declarat s' Ajuntament Fiy adoptiu d' aquesta Provincia, demòstran s' aprèci que tots es que l' co-negueren feym d' ell.

¿Deu vulga que l' vejem à la Glòria!

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Un hòmo decent es simpaticó à tothòm.

SEMBLANSES.—1. En que té peu.
2. En que té capoll.
3. En que té còrdes.
4. En que pinta.

TRIÀNGUL.....—Virell-Vira-Vir-Vi-V.
FUGA.....—S' anoransa sòls dura de Nadal à Sant Esteva.

ENDEVINAYA.—Un rellòtge de butxaca.

LES HAN ENDEVINADES:

El Tío Trifon y Cotó y Padassos.

GEROGLIFICH.

DUCH D' ETCHEM.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un ca bufó à un còrp?
2. ¿Y un cotxo à una màquina de cosí?
3. ¿Y un lleó à una serp?
4. ¿Y un falcó à un colom?

BIEL COCA.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una gran capital; sa 2.ª, lo que fèu nòstra Se-nhora la Marè de Deu; sa 3.ª, una alta categoria de Fransa; sa 4.ª, lo que cada dia vatx cercant, y sa 5.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

OBRI, TIO.

Compòndre amb aquestes sèt lletres un nòm d' hòmo.

DUCH D' ETCHEM.

FUGA DE CONSONANTS.

.À.À .A..A .E .A .EUA .E.A
A. C. I. T.

ENDEVINAYA.

Una escaleta amb entrada
He vista jò dins Ciutat
Ahont molta gent hey entra
Y ningú puja dedalt.

ELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Deym à n' es solicitants de LA JOVE IGNORANCIA que pòden essè sócios sense obligació precisa d' havè d' assistí à cap junta.

Una fadrina casada.—Rebut lo seu.
Una Seuwatgina.—Lo seu està bé y se publi-cará.

J. des Castell.—Arreglarem lo qu' ha enviat.

Una Fanera.—Gràcies de s' endevinaya.

11 MARS DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert,